

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kövári Gergő Benjamin ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Schönek Attila ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. december 16. napján meghozott, 12.G.41.877/2009/15. számú ítélete ellen, a felperes részéről 16., 18. és 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú perköltséget, a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Megállapítja, hogy a felperes teljes terjedelmében peresztes lett.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes jogelődjének nevében H. I. 1989. február 8-án levélben arról tájékoztatta a felperest, hogy a 'B' típusú alumínium kéménybélés-cső egycsatornás gyűjtőkéményekben nem alkalmazható. A felperes 1991. és 2007. között egyéni vállalkozóként kéményeket épített, amelynek során alkalmazta a 'B' technológiát is. Az alperes 1994. szeptember 27-én „A”, 2003. június 22-én „C” technológiával készülő egycsatornás gyűjtőkémény építésére adott ki, és tett közzé építési engedélyt. Az alperes nem adott ki olyan engedélyt, ami lehetővé tette a 'B' béléscső alkalmazását egycsatornás gyűjtőkéményben.

A felperes a keresetében 30.000.000 forint tőkének és a perrel felmerült költségeinek a megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozott arra, hogy az

alperes jogelődje valótlan tájékoztatást adott neki a 'B' kéménybélés-csövek alkalmazhatóságára és engedélyezhetőségére vonatkozóan. Előadta, hogy a tájékoztatás valóságában bízva nem alkalmazta a 'B' technológiát. Emiatt bevételtől esett el, amiből kára keletkezett. Követelésének az összegét évente nyolc megrendelésből származó árbevétel alapul vételével határozta meg.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Védekezésben kifejtette, hogy jogviszony hiányában nem tartozik kártérítési felelősséggel a felperesnek. Hivatkozott a felperes követelésének az elévülésére. Előadta, hogy az alperesi jogelőd a tájékoztatás megadásakor nem volt hatóság, véleménye nem volt kötelező. Rámutatott, hogy építőipari alkalmassági bizonyítvány nélkül nem folytatható gyűjtőkémény bélelési tevékenység, a felperes pedig nem kérte ilyen bizonyítvány kiadását. Az alperes tagadta, hogy a 'B' vagy azzal azonos technológia alkalmazásával készülő kémény építésére engedélyt adott. Előadta, hogy ilyen technológiára jelenleg sem adható építési engedély. Hivatkozott az alperes arra is, hogy a felperes rendszeresen végzett gyűjtőkémény felújítást, és alkalmazta a 'B' technológiát is. Emiatt a technológia alkalmazásának a mellőzéséből a felperesnek nem származott kára.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 375.000 forint perköltséget, és rendelkezett a le nem rótt kereseti illeték viseléséről. Ítéletének indokolásában úgy foglalt állást, hogy a felperes 2003. május 26-át megelőzően keletkezett követelései a Ptk. 324. § (1) bekezdése és 326. § (1) bekezdése alapján 2008. május 26-án elévültek. Álláspontja szerint a felperes 2003. június 22-ig - a „C” technológia alkalmazásával készülő kéményre vonatkozó építési engedély közzétételéig - a kártérítés iránti igényét menthető okból nem tudta érvényesíteni. Rámutatott, hogy az igényérvényesítés akadályának a megszűnését követően a felperes a kártérítés iránti követelését nem érvényesítette a Ptk. 326. § (2) bekezdésében biztosított egy éves határidőn belül, ezért azt a továbbiakban bírósági úton nem érvényesítheti. A követelés el nem évült részével kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az alperesi jogelőd úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, és valós tartalmú tájékoztatást adott a felperesnek. Sem az alperes jogelődje, sem az alperes nem adott ki a 'B' technológia alkalmazására építési engedélyt, és ilyen engedély jelenleg sem adható ki. Emiatt a technológia alkalmazásának a mellőzéséből a felperest nem érhetett kár. Rámutatott, hogy a technológia mellőzése azért sem okozhatott kárt a felperesnek, mert azt a felperes alkalmazta az általa végzett kémény felújítások során. Utalt arra, hogy a felperes kártérítésként csak a ténylegesen elért és a nem engedélyezett technológia alkalmazásával elérhető bevétel különbségére tarthatna igényt.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása, keresetének teljesítése és az alperes perköltségben marasztalása érdekében a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság téves információ alapján állapította meg azt, hogy a felperes a 'B' béléscső alkalmazásával új, egycsatornás gyűjtőkéményt létesítene. Állította, hogy a 'B' béléscsővel készült

kémények huzathatása azonos az egyedi kéményekével, vagy jobb azoknál, és hibátlanul működnek. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adott lehetőséget a szakmai érvek ütköztetésére, valamint a felperes szakmai álláspontjának a kifejtésére. Kifejtette, hogy az alperes jogelődje nem volt hatóság, ennek ellenére vizsgálati- és mérési eredmények nélkül, megalapozatlanul juttatta a köztudatba azt, hogy a 'B' technológia nem megfelelő, nem engedélyezhető. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a „C” anyag felhasználásával bélelt kémények életveszélyességének a vizsgálatát.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a per érdemi elbírálásához szükséges mértékben helyesen állapította meg. Az így megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság érdemben helyes jogi következtetést vont le, ezért döntésével és annak az ítélet indokolásában kifejtett indokaival a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel csupán utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira.

A felperes fellebbezésével kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla a következőkre kíván rámutatni:

A felperes a perben szerződésen kívül okozott kár megtérítése iránti követelést érvényesített.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Ptk. 339. § (1) bekezdés második mondata a kimentés körében a bizonyítás kötelezettségét az alperesre hárítja.

A felperes azonban az alperes felróható károkozó magatartását abban jelölte meg, hogy a felperes az 1989. február 8-án kelt levelében a valóságnak nem megfelelő tájékoztatást adott a 'B' kéménybélés csövek alkalmazhatóságáról és engedélyezhetőségéről. Ezzel szemben az alperes a védekezésében állította, hogy a felperesnek adott tájékoztatás megfelelt a valóságnak.

A Pp. 164. § (1) bekezdése kimondja, hogy a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

A felperes keresetének és az alperes védekezésének a tartalma miatt a bizonyítási teher megfordult a perben, és a felperest terhelte annak a bizonyítása, hogy az alperes nem az adott helyzetben általában elvárható módon járt el - a felperes részére valótlan tartalmú tájékoztatást adott, és másnak adott ki engedélyt a 'B' béléscsövek felhasználására egycsatornás gyűjtőkéményben.

Ennek a bizonyítási kötelezettségének a felperes semmilyen módon nem tudott eleget tenni.

A Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében a bizonyítás indítványozásának elmulasztása, illetve a bizonyítás sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli.

Ennek alapján a bizonyítás sikertelenségét a perben a felperes terhére kellett értékelni. A bizonyítás sikertelenségéből okszerűen az a következtetés vonható le, hogy az alperes jogelődje a felperesnek valós tartalmú tájékoztatást adott, úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Ennek a jogi következménye pedig az, hogy a Ptk. 339. § (1) bekezdésének második mondatában foglaltakra figyelemmel az alperes kártérítési felelőssége nem állapítható meg. A kártérítési felelősség hiányában az alperes kártérítés megfizetésére nem kötelezhető, így a kereset jogalapja nem áll fenn.

A felperes mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezésében lényegében amellettt érvelt, hogy a 'B' kéménybélés csövek műszaki jellemzői megfelelőek, és indokolatlan az ilyen béléscsövek alkalmazására az építési engedély megtagadása. Annak az eldöntése, hogy a 'B' kéménybélés csövek műszakilag megfelelőek-e, és hogy fennállnak-e a technológia engedélyezésének a feltételei, meghaladja a bíróság hatáskörét. Ezért a perben erre a körülményre vonatkozóan bizonyításnak nem volt helye, ezért az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt azzal, hogy a technológia műszaki megfelelőségére vonatkozóan mellőzte a bizonyítást.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest másodfokú perköltség megfizetésére, míg a fellebbezési eljárási illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. tv. 74. § (3) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján rendelkezett. A felperes teljes mértékű pervesztességét a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2011. október 14.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Lente Sándor s. k. előadó bíró, Dr. Csóka István s. k. bíró